



Arrest

nr. 46 374 van 15 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat V. LETEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Kololi. U bent een etnische Jola. Toen u 17-18 jaar was verhuisde u met uw ouders naar Serrekunda. Toen u 19 à 20 jaar oud was begon u zich aangetrokken te voelen tot vrouwen. Bij uw burens kwam in de schoolvakantie telkens een Senegalees meisje, (H.), op bezoek, met wie u goed opschoot. Jullie speelden samen, douchten 's avonds ook samen en streelden elkaar. Deze speciale vriendschapsrelatie duurde ongeveer 3 jaar. U hoorde nadien van uw burens dat (H.) (met een man) was getrouwd. Uw moeder stimuleerde u om een jongen te vinden omdat ze de tijd rijp achtte voor u om te trouwen. Toen u 24 was ging u een relatie aan met (B.), een jongen die 2 jaar ouder was dan u. U had een normale seksuele relatie met hem, maar de relatie liep na iets minder dan een jaar spaak omdat jullie veel

discussies hadden. Toen u bijna 25 was ontmoette u (R.), een Britse toeriste, die logeerde in Serrekunda Lodge, waar u toen als kamermeisje werkte. Ze had de gewoonte om 2 maal per jaar voor enkele weken tot een maand haar vakantie door te brengen in Gambia. Jullie maakten kennis en gingen samen uit. Ze vertelde dat ze lesbisch was en u vertelde haar dat u ook gevoelens had voor vrouwen. (R.) leerde u op seksueel vlak veel bij. Ze vroeg u om met haar te trouwen, maar u hield de boot af, omdat u bang was voor de reactie van uw ouders. Wanneer (R.) niet in Gambia was, belden jullie elkaar regelmatig op. In november 2009 was zij weer voor een maand in Gambia. Ze logeerde toen niet in Serrekunda Lodge, waar u werkte. U ging haar op 17 november 2009 opzoeken in haar hotelkamer in Bakoteh. Jullie trokken jullie kleren uit en lagen elkaar op het bed te strelen, toen een schoonmaker met de sleutel binnenkwam om een nieuwe handdoek te komen brengen. Toen hij jullie naakt op het bed zag liggen vroeg hij wat jullie daar deden. U raapte uw kleren bij elkaar, maar de man greep u vast bij uw arm. (R.) commandeerde de man om het hotel te verlaten, maar hij riep de staff erbij. Leden van de staff sloegen u en riepen de politie op, die u arresteerde en meenam naar het politiekantoor van Serrekunda. Daar werd u gevraagd of u lesbisch was en seks had met een vrouw, maar u ontkende alles. U werd geslagen en ondergebracht in een cel waarin 2 andere vrouwen zaten opgesloten. Twee dagen na uw arrestatie werd uw vader – die op zijn beurt was gearresteerd – door de politie naar uw cel gebracht. Er werd hem gevraagd of u zijn dochter was, wat hij beaamde, en of hij wist of u lesbisch was, hetgeen hij ontkende. (M.), een vriendin regelde intussen iets met een politieman, (J.), die u na 2 weken en 3 dagen uit de gevangenis hielp te ontsnappen. U werd naar een onafgewerkt huis van de broer van (M.) in Yundum gebracht, waar u mocht verblijven. (M.) contacteerde een Nigeriaan, die beloofde uw vertrek te zullen regelen. (R.) betaalde de Nigeriaan en vertrok naar Groot-Brittannië. U ging in december 2009 in Banjul aan boord van een vliegtuig met bestemming Brussel (en met onbekende tussenstop). U vroeg op 21 december 2009 in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u lesbisch geaard bent en dat u omwille daarvan door de Gambiaanse autoriteiten werd vervolgd.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw lesbische geaardheid.

U stelde tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal dat u – na uw eerste lesbische relatie met (H.) - op uw 23ste gedurende iets minder dan een jaar een relatie had met (B.), een man die 2 jaar ouder dan u was. U zei dat u een relatie met hem aanging onder impuls van uw moeder, die vond dat u rijp was voor het huwelijk (gehoor I CGVS, p. 7). Op de vraag of u met (B.) wilde trouwen, antwoordde u bevestigend (gehoor I CGVS, p. 7), hetgeen opmerkelijk is voor iemand die beweert lesbisch geaard te zijn. Wanneer u gevraagd werd waar het in jullie relatie mis liep, antwoordde u dat u discussies met hem had en dat het niet ging. Gevraagd wat u met dat laatste bedoelde, zei u dat u dat moeilijk kon uitleggen (gehoor I CGVS, p. 7). Wanneer de interviewer u vroeg hoe u zich voelde wanneer u seks had met (B.), antwoordde u bovendien 'ik voelde mij normaal' en toen u ter bevestiging werd gevraagd of u een normale seksuele relatie had met (B.) antwoordde u nogmaals bevestigend (gehoor I CGVS, p. 7). Deze antwoorden roepen vragen op bij de waarachtigheid van uw lesbische geaardheid. Tijdens het tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u na uw relatie met (B.) zeker was dat u voortaan enkel vrouwen als partner zou willen hebben (gehoor II CGVS, p. 3), hetgeen in het licht van uw 'normale seksuele relatie' met (B.) (cf. supra) enigszins verbaast. Wanneer u echter nadien gevraagd werd of u denkt dat uw homoseksuele geaardheid blijvend is of kan veranderen, antwoordde u in veel minder absolute bewoordingen 'Ik denk niet dat het kan veranderen.' en 'Ik ben niet zeker', (gehoor II CGVS, p. 3), waaruit blijkt dat u zelf niet zeker bent van (het blijvend karakter van) uw lesbische geaardheid. Deze twijfel werd bevestigd wanneer u gevraagd werd naar uw kinderwens. U stelde kinderen te willen, maar zonder te trouwen. Op de vraag of u zichzelf kinderen ziet hebben met een vrouw of een man, antwoordde u dit niet te weten (gehoor II CGVS, p. 4), hetgeen erop wijst dat u in het midden laat of u deze kinderen binnen een homoseksuele dan wel binnen een heteroseksuele relatie wil krijgen.

Verder blijkt u weinig doorleefde verklaringen te hebben afgelegd over uw eigen perceptie van uw lesbische seksuele geaardheid.

Gevraagd naar een beschrijving van uw gevoelens wanneer u ontdekte dat u zich eerder tot vrouwen aangetrokken voelde dan tot mannen, repliceerde u door te zeggen dat u het niet wist en

vervolgde u met een beschrijving van hetgeen u met (H.) deed, nl. samen spelen, samen buiten zijn, samen een douche nemen en elkaar aanraken (gehoor I CGVS, p. 4). Op de vraag of u met (H.) sprak over het feit dat jullie gedrag verder ging dan normaal en dat jullie verschillend waren van zogenaamd 'normale' mensen, antwoordde u ontkennend en zei u dat jullie samen blij waren en dat jullie er nooit over spraken (gehoor I CGVS, p. 4 en gehoor II CGVS, p. 3). U verklaarde ook dat (H.) 'normaal' reageerde toen u haar vertelde dat u gevoelens voor haar had (gehoor I CGVS, p. 4) en u stelde zich 'normaal' te voelen toen u besepte dat u verschillend was (gehoor II CGVS, p. 3). Deze verklaringen zijn opmerkelijk, vermits men van iemand die in een homofobe samenleving leeft (zie informatie in het administratief dossier) en pas haar lesbische geaardheid heeft ontdekt toch zou verwachten dat dit veel stof zou opleveren voor een gesprek met haar eerste lesbische partner en tegelijk ook vele vragen en twijfels zou oproepen, zowel bij de persoon zelf als bij de partner. Het is niet geloofwaardig dat het homofobe karakter van de Gambiaanse samenleving volstrekt geen invloed zou hebben gehad op hoe u zich voelde bij en na het ontdekken van uw lesbische seksuele geaardheid.

Tevens bleek uw kennis over de wetgeving in Gambia en over de tolerantie tegenover homoseksualiteit in België ondermaats te zijn.

Gevraagd naar de strafmaat voor homoseksualiteit in Gambia, stelde u dat dit de doodstraf is en u beweerde dat u ook – van politieman (J.) - hoorde dat deze straf werd uitgevoerd (gehoor I CGVS, p. 15). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de strafmaat voor het plegen van homoseksuele daden 14 jaar opsluiting is (zie informatie in het administratief dossier).

Gevraagd of homoseksualiteit in België is toegestaan, antwoordde u dit niet te weten en op de vraag of lesbische vrouwen in België gestraft kunnen worden voor het hebben van een relatie, bleek u dit ook niet te weten (gehoor II CGVS, p. 4). Aan het einde van het gehoor, toen gevraagd werd of u nog iets wilde toevoegen, kaatste u de vraag terug en vroeg u de interviewer van het Commissariaat-generaal of homoseksuele mannen en vrouwen hier zonder problemen kunnen leven (gehoor CGVS, p. 4), hetgeen er andermaal op wijst dat u volstrekt niet op de hoogte bent van de positie/rechten van homoseksuelen in België. Het is niet aannemelijk dat – indien u werkelijk lesbisch bent – het in de periode van 3 maanden die u intussen in België verblijft niet in u opgekomen zou zijn om u te vergewissen van de rechten van homoseksuelen in België. Men zou toch verwachten dat u zou zijn nagegaan of homoseksualiteit hier al dan niet strafbaar is, teneinde te kunnen inschatten of u hier al dan niet kon blijven.

Bovendien kunnen vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw lesbische relatie met (R.).

Zo is het bijzonder verbazend dat - nadat (R.) en u werden betrap in (R.)'s kamer en de politie er werd bijgeroepen – enkel u door de politie werd meegenomen, terwijl (R.) volkomen ongemoeid werd gelaten (gehoor I CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in het verleden buitenlanders die verdacht werden van homoseksualiteit wel degelijk aangehouden en desgevallend opgesloten en bestraft werden in Gambia. Bovendien blijkt dat de Gambiaanse president Jammeh midden 2008 uitdrukkelijk de veiligheidsdiensten het bevel gaf om homoseksuelen te arresteren en motels en hotels waar ze verblijven te sluiten (zie informatie in het administratief dossier). Uit uw verklaringen blijkt ook dat (R.) niet meteen uit Gambia vertrok nadat jullie betrap werden en u werd opgesloten en dat zij zich ook niet verborgen hield, vermits zij u nog kwam opzoeken in de gevangenis (gehoor I CGVS, p. 12). Ook dit wekt verbazing, omdat uit uw latere verklaringen is gebleken dat niets of niemand (ook niet u) haar belette om meteen na jullie betrapping uit Gambia te vertrekken, vermits zij uiteindelijk nog vóór u – en dus zonder u - het land verliet, zonder enige afspraak te maken om elkaar nog (in Groot-Brittannië) te zien (gehoor I CGVS, p. 14). Het totaal ontbreken van afspraken tussen u en haar over een eventueel weerzien in Groot-Brittannië of elders en ook de vaststelling dat u sinds uw verblijf in België geen contact meer hebt met (R.) (gehoor I CGVS, p. 14 en gehoor II CGVS, p. 2) roepen overigens ook vragen op bij de oprechtheid van uw verklaring dat zij uw lesbische partner is geweest. U beweerde immers dat jullie relatie ongeveer 3 jaar duurde (gehoor I CGVS, p. 10) en uit jullie relaas blijkt dat jullie gemeenschappelijke vervolgingsfeiten meemaakten die precies volgden uit jullie lesbische relatie (gehoor I CGVS, p. 10-11), hetgeen haaks staat op het vrijwel totaal ontbreken van enig contact tussen u en (R.), alsook van afspraken voor de toekomst sinds u in België bent. U verantwoordde jullie gebrek aan contact door te stellen dat u (R.)'s nummer niet had (gehoor I CGVS, p. 14 en gehoor II CGVS, p. 2). Wanneer u werd gevraagd of u geen poging kon doen om haar nummer vast te krijgen, liet u verstaan dat u niet wist hoe u dit moest aanpakken (gehoor II CGVS, p. 2), hetgeen onvoldoende is als verantwoording voor uw totaal gebrek aan initiatief om in contact te treden met (R.). De vragen die rijzen met betrekking tot uw relatie met (R.) worden trouwens nog versterkt door uw tegenstrijdige verklaringen over haar woonplaats. Zo verklaarde u tijdens het

eerste gehoor voor het CGVS dat (R.) in Manchester woonde (gehoor I CGVS, p.10) terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat ze in Birmingham woonde (gehoor II CGVS, p.2). Wanneer u verder gevraagd werd of u niet ongerust bent omdat u niets meer van (R.) hoorde, antwoordde u dat u niet ongerust bent voor haar, maar wel voor uw ouders (gehoor CGVS, p. 2), hetgeen bijzonder vreemd overkomt, omdat (R.) tenslotte uw geliefde was. Uw uitspraak dat u kwaad bent op (R.) omdat u door haar niet in uw land kon blijven vermits u met haar betrupt werd (gehoor II CGVS, p. 2), is evenzeer opmerkelijk, omdat uit uw verklaringen blijkt dat uw lesbische relatie met haar er één was op volstrekt vrijwillige basis. Bijgevolg is het merkwaardig dat u uw eigen verantwoordelijkheid in uw beweerde vervolging nadat u met (R.) betrupt werd niet lijkt in te zien, maar deze volledig bij (R.) legt, wat trouwens opnieuw vragen doet rijzen bij uw eigen beweerde lesbische geaardheid.

Uit al het voorgaande blijkt dat u uw lesbische geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin de vervolgingsfeiten die u daaraan koppelde. Bijgevolg kan u bezwaarlijk stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde ten slotte geen documenten voor om uw identiteit of reisweg van Gambia naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing "niet geheel correct en onvolledig" is, doch zij brengt op dit feitenrelaas geen correcties aan en preciseert evenmin waar het onvolledig zou zijn. Bovendien stemt het feitenrelaas zoals aangehaald in het verzoekschrift overeen met het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de vragen die worden gesteld bij haar lesbische geaardheid betoogt zij dat het huwelijk met B. er kwam onder druk van haar moeder. Zij bleef gevoelens hebben voor vrouwen maar ging onder druk van haar moeder en de samenleving akkoord met het huwelijk. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het huwelijk spaak liep. Tijdens het tweede interview bevestigde verzoekster dat zij voortaan enkel met vrouwen een relatie wil. Uit het feit dat zij in minder absolute bewoordingen antwoordde op de vraag of haar geaardheid blijvend is kan volgens haar niet worden afgeleid dat zij niet homoseksueel van aard is. De vraag naar haar kinderwens acht zij volledig irrelevant.

Omtrent de motivering die stelt dat zij weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over haar perceptie van haar geaardheid stelt verzoekster dat het onmogelijk is het juiste moment te beschrijven wanneer zij zich voor het eerst aangetrokken voelde tot vrouwen. Zij heeft dan maar verteld over haar eerste lesbische ervaringen. Verzoekster stelt dat voor hen hun relatie normaal was. Zolang zij gelukkig waren en samen konden zijn stelde zij zich geen vragen. Tevens zou het vanzelfsprekend zijn dat zij onderling normaal reageerden op het feit dat zij anders waren. In hun ogen zijn zij immers niet anders en zolang niemand op de hoogte was hoefden zij zich geen zorgen te maken.

Verzoekster betoogt dat men van iemand van Gambia niet mag verwachten dat zij weet of België tolerant is tegenover homoseksualiteit. De wetgeving in België is nog niet zo lang homovriendelijk geworden en in België heerste lang een homofob klimaat.

Betreffende de vragen die worden gesteld bij haar lesbische relatie met R. zijn de aangehaalde motieven volgens verzoekster evenmin pertinent, ter zake of relevant. Dat R. haar kwam bezoeken in de gevangenis mag geen verbazing wekken. Achteraf zouden zij samen hebben besloten dat het verstandiger was geen contact meer te hebben, en dit gelet op de repressieve aanpak van homoseksueel gedrag. R. zal ook beseft hebben dat hun relatie in Gambia onmogelijk was en verzoekster in de problemen zou brengen. Verder contact houden zou de nu al moeilijke situatie alleen maar moeilijker maken.

Verzoekster voert tevens aan: *“Het verhoor en het verslag zijn onvolledig. De verklaringen van verzoekster werden niet correct geïnterpreteerd”*.

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoekster geen documenten heeft neergelegd ter staving van haar identiteit. Blijkens het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd door verzoekster op 21 december 2009 wel degelijk een identiteitskaart neergelegd, die tevens in kopie bij voormeld verslag is gevoegd en samen met dit verslag werd overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) (administratief dossier, stuk 12, nr.20). Dient echter te worden vastgesteld dat de gegevens zoals vermeld op deze identiteitskaart de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake haar verblijf in Serekunda ondermijnen. Verzoekster, die is geboren in 1981, verklaarde in het kader van onderhavige asielprocedure dat zij op vijftienjarige leeftijd zou zijn gestopt met school, dat zij op zeventien- of achttienjarige leeftijd samen met haar ouders zou zijn verhuisd naar Serekunda en dat zij gedurende de laatste vier jaren in Serekunda zou hebben gewerkt als poetsvrouw in een hotel (administratief dossier, stuk 8, p.2; stuk 11, p.1). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met verzoeksters identiteitskaart, die werd uitgereikt door het *Gambia Immigration Department* op 6 mei 2009. Deze identiteitskaart vermeldt immers dat zowel verzoeksters adres als haar verblijfplaats is gevestigd in Kololi. Bovendien is verzoekster blijkens deze identiteitskaart student. Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster bij de DVZ slechts kon aangeven dat haar adres in de stad Serekunda was doch voor het overige niet in staat bleek verdere details te verstrekken over dit adres (administratief dossier, stuk 12, nr.9).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het ogenblik waarop zij besepte lesbisch van aard te zijn. Tijdens het eerste behoor bij het CGVS verklaarde zij dat zij besepte dat zij vrouwen verkoos toen zij negentien of twintig jaar was, toen zij een relatie had met H. Tevens stelde zij dat zij haar relatie met deze vrouw vermeldde omdat zij zich toen realiseerde dat zij gevoelens had voor een vrouw (administratief dossier, stuk 8, p.3-4). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster: *“Toen ik met (H.) was dacht ik dat lesbisch zijn niets voor mij was”*. Nadien zou zij nog een relatie hebben gehad met een man, B., waarvan zij ook niet dacht dat het haar ding was. Na deze relatie zou zij pas zekerheid hebben gehad dat zij voortaan enkel vrouwen als partner zou willen (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Bovendien komen verzoeksters verklaringen aangaande haar eerste lesbische ervaring en haar ontdekking van haar ontlukende lesbische geaardheid niet doorleefd over. Zo kwam zij, gevraagd naar de reactie van H. op hun relatie, niet verder dan te stellen: *“normaal”*. Tevens zouden zij met elkaar nooit hebben gesproken over de verschillen tussen hen en andere vrouwen noch over het feit dat hun gedrag verder ging dan normaal (administratief dossier, stuk 3, p.3; stuk 8, p.4). Zij verklaarde bovendien dat zij toen zij besepte dat zij verschillend was zich *“normaal”* voelde (administratief dossier, stuk 3, p.3). In het verzoekschrift betoogt zij nogmaals zij hun relatie normaal vonden en zich geen vragen stelden. Van iemand die in een homofobe samenleving leeft (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie) kan nochtans worden verwacht dat zij zich op precieze en gedetailleerde wijze herinnert wanneer zij tot het besef zou zijn gekomen dat zij lesbisch is en hierover coherente verklaringen aflegt. Voorts is het in dergelijke samenleving niet aannemelijk dat verzoeksters eerste lesbische ervaring en haar ontdekte geaardheid niet meer vragen en twijfels zou oproepen, zowel bij haar als bij haar partner, aangezien zij zeker bewust dienen te zijn van het feit dat hetgeen zij als ‘normaal’ aanzien als ‘abnormaal’ wordt aanzien door hun omgeving.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing op grond van de stukken van het dossier met recht dat de geloofwaardigheid van verzoeksters lesbische geaardheid verder wordt ondergraven door haar verklaringen zoals afgelegd gedurende de twee gehoren bij het CGVS. Verzoekster verklaarde dat zij – na haar eerste lesbische ervaring met H. – gedurende iets minder dan een jaar een relatie had met B., een man die twee jaar ouder was dan verzoekster. Tevens antwoordde zij, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, uitdrukkelijk dat zij wilde huwen met B. Zij verklaarde daarenboven dat zij zich normaal voelde wanneer zij seks had met B. en bevestigde nogmaals eenduidig dat zij een normale seksuele relatie had met B (cf. administratief dossier, stuk 8, p.7). Voorts stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekster, die in het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen dat haar relatie met B. spaak liep omwille van het feit dat zij gevoelens bleef hebben voor vrouwen, als reden voor het einde van hun relatie aanhaalde dat zij discussies met hem had en dat het niet ging, waarbij zij dit laatste niet kon uitleggen. Hieruit blijkt geenszins dat zij haar relatie met B. zou hebben beëindigd omwille van een vermeende lesbische geaardheid, te meer omwille van haar verklaringen dat zij met deze persoon wilde huwen en een normale seksuele relatie onderhield. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat gelet op de voorgaande verklaringen verzoeksters verklaring als wist zij na haar relatie met B. zeker enkel nog een relatie te willen met vrouwen bevreemdend overkomt. Bovendien stelt de bestreden beslissing met reden dat verzoekster niet met zekerheid kon stellen of haar homoseksuele geaardheid blijvend is of kan veranderen, waaruit blijkt dat zij zelf niet zeker is van (het blijvende karakter van) haar geaardheid. Voorts wordt terecht vastgesteld dat verzoekster aangaf niet te weten of zij zichzelf kinderen ziet hebben met een vrouw of een man, hetgeen erop wijst dat zij in het midden laat of zij deze kinderen binnen een homoseksuele, dan wel een heteroseksuele relatie wilt en derhalve wel degelijk relevant is ter beoordeling van haar verklaarde lesbische geaardheid.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing met reden dat verzoekster foutieve verklaringen aflegde betreffende de strafmaat voor homoseksualiteit in Gambia, terwijl nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich als lesbienne daaromtrent zou informeren. Bovendien heeft zij tevens nagelaten zich te informeren aangaande de situatie van homoseksuelen of lesbiennes in België. Uit haar verklaringen blijkt dat zij in België geen contact heeft met lesbiennes of homoseksuelen, noch daartoe enige poging heeft ondernomen. Bovendien bleek zij niet te weten of homoseksualiteit in België al dan niet is toegestaan, noch of lesbische vrouwen in België kunnen worden bestraft voor het hebben van een relatie. Evenmin wist zij of het in België voor een lesbische vrouw gemakkelijker is om te leven dan in Gambia (administratief dossier, stuk 3, p.4). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster, indien zij haar land van herkomst daadwerkelijk zou hebben ontvlucht wegens haar

lesbische geaardheid, zou zijn nagegaan welke de positie en rechten zijn van homoseksuelen in België teneinde na te gaan of zij hier kon blijven.

Het voorgaande leidt ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lesbische geaardheid. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaarde relatie met R., die aanleiding zou hebben gegeven tot haar problemen en vlucht. De geloofwaardigheid van deze relatie wordt bovendien verder ondermijnd doordat verzoekster, ondanks dat hun relatie ongeveer drie jaar duurde, vage verklaringen aflegde aangaande R. Zo stelde zij dat R. naar Gambia kwam omdat deze problemen had met haar vriendin in Engeland, welke haar zou hebben bedrogen, doch kon zij vervolgens de naam niet geven van deze vriendin en gaf zij aan deze te zijn vergeten (administratief dossier, stuk 8, p.9-10). Daarenboven legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af omtrent de herkomst van R., daar waar zij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat deze woonde in Manchester (ibid., p.10), terwijl zij gedurende het tweede gehoor verklaarde dat zij woonde in Birmingham (administratief dossier, stuk 3, p.2). Tevens stelt de bestreden beslissing met recht vast dat verzoekster sedert haar verblijf in België geen contact meer heeft met R., alsmede dat zij een gebrek aan initiatief vertoonde om in contact te treden met R. Voorts verklaarde verzoekster dat zij niet ongerust was over R. ondanks het feit dat zij van haar niets meer vernam. Dat zij een dergelijk gebrek aan interesse zou vertonen aangaande een vrouw met wie zij gedurende ongeveer drie jaar een relatie zou hebben gehad is niet aannemelijk.

Verzoeksters betoogt dat *“het verhoor en het verslag”* onvolledig zouden zijn en haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd is niet ernstig. Zij beperkt zich tot het uiten van deze louter algemene en ongefundeerde beweringen, zonder deze ook maar enigszins uit te werken. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat of welke van haar verklaringen foutief zouden zijn weergegeven en duidt zelfs niet nader op welk van de verhoorverslagen haar beweringen betrekking hebben. Zij preciseert evenmin in welke zin of welke verslagen onvolledig zouden zijn. Bovendien gaf verzoekster uitdrukkelijk aan de ambtenaar bij de DVZ, die haar tevens bijstond bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, goed te begrijpen en ondertekende zij het verslag van de DVZ en de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze in het Engels aan haar werden voorgelezen (administratief dossier, stukken 11 en 12). Bij de aanvang van beide verhoren bij het CGVS werd aan haar gevraagd of zij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, diende te melden. Verzoekster werd gedurende beide gehoren bijgestaan door een advocaat en zij noch deze advocaten maakten tijdens de gehoren enige melding van problemen. Daarenboven kregen aan het einde van de gehoren zowel verzoekster haar advocaten de kans om bijkomende opmerkingen te formuleren, waarbij zij aangaven geen bijkomende opmerkingen te hebben (administratief dossier, stuk 3, p.1, 4; stuk 8, p.1, 16).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lesbische geaardheid noch aan haar voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan niet kan worden aangenomen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde lesbische geaardheid en relaas, alsmede de overige elementen in het dossier, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De motiveringsplicht is niet geschonden.

2.3. Verzoekster laat na te concretiseren op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de het verslag van de DVZ en de vragenlijst en de verhoorverslagen van het CGVS. Verzoekster kreeg de kans om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele

wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS